

[Baunsgaard.]

på foranledning af dette udvalgsarbejde ønsker at give udtryk for. Det er blevet tradition, at der i udvalgsbetænkningerne remses op de henvendelser, man har modtaget fra forskellige organisationer og enkeltpersoner. Men meget sjældent, ja, næsten aldrig giver man sig ind på den tanke, at det måske var rimeligt af hensyn til tingets øvrige medlemmer at gøre opmærksom på, hvad sådanne henvendelser har indeholdt, og i betænkningen udtale, hvad udvalgets begrundelse har været for at afvise dem.

Det, jeg tænker på i dette tilfælde, er netop den sag, som ligger mig på sinde: fradraget for pensionsindtægter. Det er mig bekendt, at det ærede udvalg har fået en henvendelse fra Fællesrådet for Tjenestemænds- og Funktionærorganisationer, som netop med understregning af den forskelsbehandling, som også indeholdes i forslaget til enkepension, for mig meget stærkt tydeliggør den efter min bedømmelse urimelige forskelsbehandling, der finder sted. Man gør nemlig opmærksom på, at som forslaget nu er, kan en enke i København have en kontant formue på 41 000 kr. og endda beholde den fulde ret til enkepension. Hvis derimod en enke har en pension, som i de 7 år, der vil gå fra det 55. til det 62. år, hvor folkepensionen kan sætte ind, andrager i alt 5 500 kr. årligt, falder enkepensionen fuldstændig bort, og det til trods for at en sådan pensionsopsparing i formue kun vil svare til 34 000 kr. Det vil sige, at folk, der har foretaget en opsparing gennem pension, der har en værdi af 34 000 kr., intet får, medens folk, der har foretaget en kontant opsparing af formue på 41 000 kr., bevarer den fulde ret. Det betyder også reelt, at hvis kvinder, der har den kontante opsparing på 41 000 kr., vælger at bruge hele deres formue, inden de bliver 62 år, kan en enke fra det 55. til det 62. år have et årligt forbrug på omkring 10 300 kr. med den fulde bevarelse af enkepensionen, medens man med en pensionsopsparing intet kan få, hvis man har cirka den halve indtægt, nemlig 5 500 kr. Jeg vil tro, at adskillige af tingets medlemmer ville have haft større forudsætninger for at forstå rækkevidden af det, jeg nogle gange har fremført, hvis disse eksempler havde været vedlagt,

eventuelt som bilag til udvalgets betænkning.

Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne bringe et citat af en tale, der har været holdt i det høje ting af et medlem, som engang har været højtæret formand, en tale, som blev holdt så langt tilbage som i 1906, men som jeg tror i dag burde være en uskreven lov for vort arbejde her i tinget, som den var det dengang, da Herman Trier sagde (folketingets forhandlinger 1905-06, sp. 6436):

„At sende en sag i udvalg vil sige at ønske den tilbage med linjerne trukne fastere op, med enkelthederne gennemarbejdede, med uklare punkter belyste, således at udvalgets arbejde tjener til vejledning for tinget, og hvert enkelt af tingets medlemmer bedre end før er i stand til at vide, hvad det er, han stemmer om.“

Hvis man havde kendt Herman Triers ord og havde fulgt dem i udvalget — jeg beder altså stadig de ærede medlemmer af udvalget forstå, at jeg ikke med det anførte citat ønsker at skyde skylden på dette udvalg, jeg har blot fundet anledning til at drage disse principielle betragtninger frem — så havde man fulgt den linje virkeligt at orientere om forskellen mellem kontant formueopsparing og pensionsopsparing, og så tror jeg, adskillige af tingets ærede medlemmer ville have større forudsætninger for at forstå, hvad det er, jeg nu gennem et par år har forsøgt at få det høje ting og ærede ordførere til at forstå.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker det ærede udvalg for tilslutningen til hovedlinjerne i lovforslaget. Det udvalgsarbejde, der er udført, har jo haft positivt sigte, og det er glædeligt, at man trods alt besvær er nået så langt i retning af en enig formulering, som tilfældet er. Det er unægtelig en betydningsfuld udvidelse af det socialpolitiske område.

Mindretallets ændringsforslag, anbefalet af de ærede medlemmer fru Erna Sørensen og hr. Lorentzen, går ud på at begrænse den gruppe af kvinder, som ved det fyldte 50. år skal kunne få enkepension bevilget ved særlig dispensation, idet mindretallet foreslår bestemmelsen affattet således, at den kun kan komme til anvendelse for